

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Eduarda Levého a přísedících Ludmily Máchové a Vasilu Jurcáka v právní věci žalobce: **FCC České Budějovice, s. r. o.**, IČ: 25171941, se sídlem Dolní 876/1, 370 04 České Budějovice, *právně zastoupeného* Mgr. Martinem Řandou, LL.M., avokátem, se sídlem Truhlářská 13 – 15, 110 00 Praha, proti žalovanému: [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], [REDACTED], *právně zastoupenému* Mgr. Ing. Danielem Krajčo, advokátem, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. č. 123/36, 370 01 České Budějovice, **o zaplacení částky 396.295,- Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci částku 396.295,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05% ročně za období od 5. 12. 2013 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů tohoto řízení částku 453.501,24 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 25.3.2014 domáhal vydání rozhodnutí, kterým by bylo žalovanému uloženo zaplatit mu z titulu bezdůvodného obohacení částku ve výši 396.295,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky za období od 1.12.2013 do zaplacení a náhradu nákladů tohoto řízení, a to s odůvodněním, že žalovaný pracoval u žalobce na základě pracovní smlouvy ze dne 14.11.2006 jako řidič [REDACTED], přičemž tento pracovní

poměr ukončil žalobce okamžitým zrušením ze dne 12.5.2008. Žalobou podanou u Okresní soudu v Českých Budějovicích dne 4.7.2008 se žalovaný domáhal určení, že okamžité zrušení pracovního poměru žalobcem je neplatné, přičemž této žalobě bylo vyhověno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6.4.2011 sp. zn. 18 C 221/2008, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.9.2011, sp. zn. 8 Co 1523/2011. Žalobou ze dne 30.6.2011 se pak žalovaný u zdejšího soudu domáhal po žalobkyni zaplacení náhrady mzdy po dobu neplatně skončeného pracovního poměru, a to za období od 13.5.2008, kdy žalobci oznámil, že trvá na dalším zaměstnávání, do 31.12.2008 včetně, a to ve výši 172.179,- Kč s příslušenstvím. Dne 29.12.2011 pak žalovaný rozšířil žalobu na náhradu mzdy také za období od 1.1.2009 do 22.9.2011 včetně na celkovou částku 909.556,- Kč s příslušenstvím a dále pak dne 21.6.2013 rozšířil žalovaný svůj nárok ještě o jiná plnění poskytovaná v souvislosti s konáním pracovního poměru u žalobce (stravenky) o dalších 12.760,- Kč s příslušenstvím, tedy na celkovou částku 922.356,- Kč s příslušenstvím. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17.9.2013, sp. zn. 25 C 230/2011, bylo žalobě na zaplacení náhrady mzdy a jiných plnění převážně vyhověno, když byla zamítnuta pouze v částce 81.344,21 Kč. V souladu se zněním rozsudku uhradil žalobce žalovanému částku 828.211,79 Kč jako náhradu mzdy, částku 12.280,- Kč jako náhradu škody a částku 179.599,- Kč jako náhradu nákladů řízení. Tyto částky uhradil žalobce dne 11.10.2013 na žádost žalovaného na účet právního zástupce žalovaného Mgr. Ing. Daniela Krajčo a dne 16.10.2013 uhradil žalobce na tento účet rovněž úroky z prodlení z částky představující náhradu mzdy, a to ve výši 230.928,50 Kč a rovněž úroky z prodlení z částky představující náhradu škody ve výši 2.571,- Kč. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 69 ve spojení s ust. § 352 zákoníku práce je náhrada mzdy vždy tvořena částkou ve výši průměrného hrubého výdělku, představuje částka přiznaná žalovanému jako náhrada mzdy spolu s příslušným úrokem z prodlení příjem plynoucí zaměstnanci v souvislosti s výkonem závislé činnosti, a proto je nutné náhradu mzdy včetně úroků z prodlení zdanit a odvést z ní sociální a zdravotní pojištění, což je povinností zaměstnavatele, tedy žalobce. Nedopatřením však došlo k tomu, že žalovanému byla vyplacena částka náhrady mzdy představující hrubý výdělek, aniž by došlo k odpočtu částek odpovídající dani ze závislé činnosti a pojistnému na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění z částky 828.211,79 Kč a z částky 230.928,50 Kč. Daňové a pojistné odvody z těchto částek činí dohromady 396.295,- Kč. S ohledem na shora uvedené tak částka 396.295,- Kč představuje majetkový prospěch, který žalovaný získal bez právního důvodu, a proto je bezdůvodným obohacením, které je povinen vydat žalobkyni. I když je tato povinnost v pracovněprávních vztazích výrazně modifikována ve prospěch zaměstnance, nelze ji dle názoru žalobkyně považovat za absolutní. Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR spis. zn. 21 Cdo 1775/2013 ze dne 20.11.2013, přičemž zároveň poukazuje na vědomost žalovaného o skutečnosti, že částka vyplacená na základě citovaného rozsudku nebyla zkrácena o odvody, když tato vědomost podle žalobkyně má vyplývat jednak z početných podání žalovaného učiněných v řízení o neplatnost rozvázání jeho pracovního poměru a následném řízení o náhradu škody, v nichž žalovaný opakovaně uvádí způsob výpočtu poměrného výdělku za pomoci hrubého výdělku, dále z dlouhodobého působení žalovaného ve funkci předsedy výboru Základní organizace Odborového svazu dopravy - .A.S.A. s.r.o., kde prokázal žalovaný hlubokou znalost pracovněprávních předpisů, inicioval množství kontrol od orgánů inspekce bezpečnosti práce zaměřených právě na dodržování pracovněprávních předpisů u žalobkyně, a to včetně předpisů o odměňování, dále z množství podání a e-mailů žalovaného svědčících o jeho právní erudici, přičemž v mnohých z těchto podání se žalovaný přímo zabývá způsobem výpočtu mzdy, resp. náhrady na výdělek včetně konkrétní dokumentace potřebné k jejich stanovení a dále z toho, že žalovaný byl navíc po celou dobu soudních sporů vedených proti žalobkyni o neplatnost rozvázání jeho pracovního

poměru i o následnou náhradu mzdy právně zastoupen, tedy právní zástupce žalovaného si musel být zcela jistě vědom, že částka vyplacená na základě rozsudku nemůže za žádných okolností žalovanému po právu náležet v celé své výši, tj. včetně odvodu, na což svého klienta beze sporu neprodleně upozornil. S ohledem na výše uvedené se tak nelze domnívat, že by vyplacená částka mohla být žalovaným přijata v dobré víře, že mu taková částka v plné výši náleží. Naopak z uvedených tvrzení vyplývá, že žalovaný byl nadprůměrně obeznámen s pracovněprávními předpisy, a to včetně úpravy odměňování zaměstnanců. Ke splnění povinnosti vydat neprávem vyplacené částky byl žalovaný žalobkyní opakovaně vyzýván, a to dopisem ze dne 21.11.2013 a rovněž v předžalobní výzvě k plnění ze dne 2.1.2014. Po zaslání předžalobní výzvy ze dne 2.1.2014 však byla na e-mailovou adresu jednatele žalobce doručena anonymní e-mailová zpráva, která výslovně odkazuje na ustanovení § 331 zákoníku práce. Žalobce se domnívá, že tuto anonymní e-mailovou zprávu nemohl zaslat nikdo jiný než právě žalovaný. Text zprávy samotné tak nesporně dokazuje, že její pisatel věděl o skutečnosti, že vyplacení náhrad na výdělků v plné výši bylo nesprávné a nemohl tak být za žádných okolností v dobré víře, že mu tyto částky ve své plné výši náleží.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22.5.2014 k žalobě uvedl, že žalobce by se měl žalované částky domáhat primárně z titulu odpovědnosti zaměstnance za škodu dle příslušných ustanovení zákoníku práce, neboť odpovědnost za škodu jako zde upravený institut by měl mít přednost před uplatněním bezdůvodného obohacení upraveném v občanském zákoníku, tedy předpisu obecném, resp. subsidiárním k zákoníku práce. Tuto domněnku opírá žalovaný o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR spis. zn. 21 Cdo 2113/2001. Z toho důvodu se domnívá, že není ve věci pasivně legitimován, a proto navrhuje zamítnutí žaloby. Pro případ, že by se soud zabýval otázkou bezdůvodného obohacení, domnívá se žalovaný, že ani tak nárok žalobkyně není důvodný, a to z důvodu, že při přijetí chybně vyplacené částky byl v dobré víře. Z toho důvodu po jeho osobě nelze spravedlivě požadovat vrácení vyplacené částky, a to s ohledem na znění ust. § 331 zákoníku práce. Pokud absenci dobré víry na jeho straně žalobce dokládá jeho působením ve funkci předsedy výboru Základní organizace Odborového svazu dopravy - .A.S.A. s.r.o., pak je pravdou, že v této funkci působil, není však pravdou, že on osobně inicioval množství kontrol od orgánů inspekce bezpečnosti práce, neboť tato činnost náležela výboru, jakožto kolektivnímu orgánu. Žalovaný dále poukazuje v souvislosti s existencí dobré víry na to, že podle jeho názoru je rozhodný okamžik přijetí finančních prostředků. Pokud žalobkyně jako důkaz jeho údajné právní erudice uvádí velké množství zejména e-mailových zpráv, pak tvrdí, že není autorem těchto zpráv. Pokud žalobce poukazuje na to, že byl po celou dobu trvání sporu právně zastoupen, pak s tímto tvrzením souhlasí, nicméně zdůrazňuje, že nerozumí tomu, z jakého důvodu by tato skutečnost měla zapříčinit absenci dobré víry v době přijetí žalované částky. V této souvislosti poukazuje rovněž na to, že i žalobce byl po celou dobu právně zastoupen, přesto však k chybnému vyplacení finančních prostředků došlo. Pokud žalobkyně odkazuje na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu, pak žalovaný k tomu uvádí, že toto lze na projednávanou věc stáhnout pouze co do podřazení skutkového stavu pod institut bezdůvodného obohacení, neboť v judikované věci je zaměstnancem, který se bezdůvodně obohatil, dlouholetá účetní, u které Nejvyšší soud dovodil absenci dobré víry s ohledem na její profesní znalosti, resp. předpokládané profesní znalosti. Žalovaný jakožto řidič a ani jakožto předseda výboru Základní odborové organizace svazu dopravy nerozumí a ani po něm nelze rozumně požadovat, aby rozuměl mzdové problematice natolik, aby nebyl v dobré víře. Je pravdou, že všechny částky přiznané rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích byly primárně poukázány na depozitní účet jeho právního zástupce, nicméně ten je pouze bez bližšího zkoumání po uhrazení nákladů jeho právního zastoupení přeposlal na jeho účet, a to ve

dnech 15.10.2013 a 18.10.2013. Pokud jde o další skutečnosti tvrzené žalobkyní, které mají dokládat absenci jeho dobré víry, pak dle názoru žalovaného jsou irelevantní, neboť se jedná o období po přijetí žalované částky. Žalovaný rovněž namítá, že výzva žalobce ze dne 21.11.2013 mu nebyla doručena v souladu s ust. § 334 a § 336 zákoníku práce, tedy do vlastních rukou, z toho důvodu se domnívá, že žalobce nemá nárok požadovat úrok z prodlení ode dne 1.12.2013. Stejně tak mu nebyla naznačeným způsobem doručena ani předžalobní výzva ze dne 2.1.2014, a proto nemá žalobkyně podle jeho názoru nárok na náhradu nákladů řízení v případě úspěchu ve věci v souladu s ust. § 142a o.s.ř. Závěrem pak navrhuje, aby soud žalobu zamítl a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Žalobce ve své replice ze dne 13.6.2014 k vyjádření žalovaného uvedl, že pokud žalovaný namítá, že ve věci není pasivně věcně legitimován a odkazuje v této souvislosti na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, pak podle názoru žalobkyně se jedná v judikované věci o jiný skutkový stav, kdy žalovaný jako ředitel žalobce rozhodl o výplatě v rozporu s platnými mzdovými předpisy, a proto pro právní posouzení věci nebylo rozhodující, že se žalovaný bezdůvodně obohatil přijetím neprávem vyplacených částek, ale s ohledem na subsidiaritu institutu bezdůvodného obohacení bylo významné to, že se zaměstnanec svými rozhodnutími o přiznání a vyplacení odměn dopustil porušením své povinnosti při plnění pracovních úkolů, a proto žalobci vznikly náklady, které by jinak nevynaložil. Vzhledem k tomu, že došlo k porušení povinností zaměstnance vyplývajících z pracovního poměru, podle rozsudku Nejvyššího soudu měl být nárok zaměstnavatele uplatněn z titulu odpovědnosti zaměstnance za škodu, nikoliv z titulu bezdůvodného obohacení. Na rozdíl od pospaného skutkového stavu, kdy žalobce disponoval vůči žalovanému jedním nárokem, pak žalobkyně v projednávané věci disponuje dvěma odlišnými a naprosto samostatnými nároky, a to jednak nárokem vůči žalovanému z titulu bezdůvodného obohacení podle ust. § 331 zákoníku práce a jednak případným nárokem z odpovědnosti za škodu vůči konkrétnímu zaměstnanci, který neúmyslnou chybou předmětnou částku vyplatil podle § 250 zákoníku práce, a to maximálně ve výši 4,5 násobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance. Z toho důvodu se domnívá, že žalovaný nesprávně interpretuje subsidiaritu institutu bezdůvodného obohacení, když podpůrnost tohoto institutu mylně aplikuje na dva samostatné žalobcovy nároky. Podle názoru žalobkyně je v její naprosté diskreci, zda-li některý z výše uvedených nároků uplatní, a případně v jaké časové posloupnosti. V předmětném sporu je nárok žalobkyně beze sporu nárokem z titulu bezdůvodného obohacení, jelikož povinnost žalovaného vydat přijaté plnění nevyplývá z jiného právního institutu. Pokud žalovaný namítá, že při přijetí chybně vyplacené částky byl v dobré víře, pak ohledně tvrzení žalovaného o tom, že osobně neinicioval množství kontrol od orgánu inspekce práce a využíval konzultací s právníkem a že není autorem e-mailových zpráv a že po něm nelze jakožto po řidiči ani jako po předsedovi Základní organizace Odborového svazu dopravy požadovat, aby rozuměl mzdové problematice, žalobkyně uvádí, že s tímto nesouhlasí, což dokládá listinnými důkazy, a to jednak e-mailovými zprávami, jednak vyrozuměními o vyřízení podnětu ke kontrole a jednak notářským zápisem. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl se žalobcem v pravidelné e-mailové korespondenci, nemůže být pochyb o tom, že je autorem e-mailových zpráv. Žalobce dále poukazuje na jeho vysokou míru znalostí právních předpisů, a to včetně předpisů týkajících se mzdové problematiky. V této souvislosti rovněž odkazuje na ust. § 331 zákoníku práce, které podle žalobkyně výslovně nepožaduje, aby zaměstnanec rozuměl mzdovým předpisům. K prokázání znalostí žalovaného žalobkyně navrhuje provést výslech svědků, zaměstnanců žalobkyně, resp. jejího statutárního zástupce. Opětovně pak žalobkyně poukazuje na e-mailovou komunikaci mezi žalovaným a zaměstnankyněmi žalobce. Dále v této souvislosti

žalobce poukazuje na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 17.9.2013, spis. zn. 25 C 230/2011, ze kterého žalovaný musel poznat, že náhrada mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru mu byla přiznána v tzv. hrubé výši a musel proto vědět, že z této náhrady mzdy je žalobkyně povinna uskutečnit povinné odvody. Přímou na několika místech soud v odůvodnění tohoto rozsudku vysvětluje výpočet náhrady mzdy z takzvané hrubé mzdy, konkrétně na straně 37-40, když například na straně 38 rozsudku uvádí, že průměrný hrubý měsíční výdělek žalobce (správně žalovaného) dle ust. § 386 odst. 2 zákoníku práce činí 22.443,89 Kč. Žalovaný proto neměl žádný důvod se domnívat, že mu byla soudem přiznána náhrada mzdy vypočtena z tzv. čisté mzdy, a že proto nepodléhá zákonným odvodům. Dále žalobkyně upozorňuje na to, že sám žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce v řízení o neplatnost rozvázání svého pracovního poměru a v řízení o náhradu mzdy ve svých podáních vždy pro výpočet náhrady mzdy kalkuluje s výší mzdy pomocí hrubého výdělku. Žalovaný si proto musel být vědom toho, že mu vyplacená částka žalobcem nebyla ponížena o příslušné odvody. Žalobce rovněž podotýká, že omylem vyplacená částka není částka v řádech několika korun, nýbrž se jedná o částku v řádech stovek tisíců korun, proto žalovaný nemohl být při jejím přijetí v dobré víře. Tato skutečnost rovněž souvisí s argumentací žalobkyně v žalobě týkající se právního zastoupení žalovaného. Právnímu zástupci muselo být zřejmé, že žalobcem zasláná celková částka je vyšší než částka, která žalovanému po právu přísluší, a to minimálně s ohledem na to, že právní zástupce si z přijaté částky, jak sám uvádí ve svém vyjádření, musel strhnout odměnu právního zastoupení, nemohl tak bezmyšlenkovitě tuto částku žalovanému bez dalšího přeposlat a jistě na tuto nesrovnalost musel žalovaného upozornit. Na základě shora uvedeného tak má žalobce za to, že je nade vší pochybnost zřejmé, že žalovaný musel vědět nebo alespoň z okolností předpokládat, že mu žalobkyní byla částka vyplacena v tzv. hrubé výši a nebyla tak žalobkyní ponížena o povinné odvody. Žalovaný proto nemohl být v dobré víře, že mu tato částka náleží. Pokud jde o námitky žalovaného týkající se způsobu doručení výzvy žalobkyně a předžalobní upomínky, pak žalobce má za to, že není nutné, aby tyto písemnosti byly žalovanému doručovány do vlastních rukou. Pokud byly žalovanému zaslány dvě výzvy, pak obě mají charakter předžalobních výzev v souladu s ust. § 142a o.s.ř.

Žalobce ohledně úroků z prodlení dále uvedl, že z ust. § 563 o.z., účinného do 31.12.2013, vyplývá, že splatnost pohledávky žalobce nastává dnem následujícím po dni, kdy byl žalovaný vyzván k plnění. S ohledem na to, že žalovanému byla výzva k plnění ze dne 21.11.2013 doručena dne 4.12.2013, dostal se tak žalovaný následující den, tj. dne 5.12.2013 do prodlení s plněním částky odpovídající bezdůvodnému obohacení. S ohledem na nesrovnalost žalobního petitu v žalobě staví žalobkyně svůj nárok najisto a navrhuje změnu žalobního petitu tak, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 396.295,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně za období od 5.12.2013 až do zaplacení a zároveň mu uložil povinnost nahradit žalobci náklady tohoto řízení.

Soud ve věci nařídil jednání na 13.11.2014, ke kterému předvolal oba účastníky řízení. Na základě částečného zpětvzetí žaloby co do zákonného úroku z prodlení z částky 396.295,- Kč za období od 1.12.2013 do 4.12.2013 rozhodl soud před zahájením tohoto jednání o částečném zastavení řízení v tomto rozsahu, a to podle ust. § 96 odst. 1, 2 o.s.ř., když částečné zpětvzetí žaloby žalobce učinil ještě před zahájením jednání.

Po zahájení jednání dne 13.11.2014 soud provedl listinné důkazy, a to výpisem z obchodního rejstříku na žalobce, dále žalobou ze dne 30.6.2011 v právní věci vedené u zdejšího soudu pod spis. zn. 25 C 230/2011, rozšířením žaloby ze dne 29.12.2011, rozšířením

žaloby ze dne 21.6.2013, rozsudkem zdejšího soudu č.j. 18 C 221/2008-508 ze dne 6.4.2011, rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 8 Co 1523/2011-556 ze dne 22.9.2011, rozsudkem zdejšího soudu č.j. 25 C 230/2011-476 ze dne 17.9.2013, výpisem z účtu žalobkyně, doplněním skutkových tvrzení a označením důkazů ze strany žalovaného coby žalobce právní věci vedené u zdejšího soudu pod spis. zn. 25 C 230/2011, vyrozuměním o vyřízení podnětu ke kontrole, e-mailovou korespondencí, výzvou k vydání bezdůvodného obohacení, předžalobní výzvou k vydání bezdůvodného obohacení, e-mailem ze dne 16.1.2014 a notářským zápisem spis. zn. Nz 37/2010, N 46/2010 ze dne 12.2.2010.

Z těchto provedených listinných důkazů soud zjistil, že žalobce je právnickou osobou, obchodní společností zapsanou v obchodním rejstříku dne 13.1.1998. Žalobou podanou u Okresní soudu v Českých Budějovicích dne 4.7.2008 se žalovaný domáhal určení, že okamžité zrušení pracovního poměru žalobcem je neplatné a že této žalobě bylo vyhověno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6.4.2011, sp. zn. 18 C 221/2008, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.9.2011, sp. zn. 8 Co 1523/2011. Žalobou ze dne 30.6.2011 se pak žalovaný u zdejšího soudu domáhal po žalobci zaplacení náhrady mzdy po dobu neplatně skončeného pracovního poměru, a to za období od 13.5.2008, kdy žalobkyni oznámil, že trvá na dalším zaměstnávání, do 31.12.2008 včetně, a to ve výši 172.179,- Kč s příslušenstvím. Dne 29.12.2011 pak žalovaný rozšířil žalobu na náhradu mzdy také za období od 1.1.2009 do 22.9.2011 včetně na celkovou částku 909.556,- Kč s příslušenstvím a dále pak dne 21.6.2013 rozšířil žalovaný svůj nárok ještě o jiná plnění poskytovaná v souvislosti s konáním pracovního poměru u žalobkyně (stravenky) o dalších 12.760,- Kč s příslušenstvím, tedy na celkovou částku 922.356,- Kč s příslušenstvím. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17.9.2013, sp. zn. 25 C 230/2011, bylo žalobě o zaplacení náhrady mzdy a jiných plnění převážně vyhověno, když byla zamítnuta pouze v částce 81.344,21 Kč. Žalobce poté v souladu s tímto rozhodnutím vyplatil žalovanému částku 828.211,79 Kč jako náhradu mzdy, částku 12.280,- Kč jako náhradu škody a částku 179.599,- Kč jako náhradu nákladů řízení. Tyto částky žalobkyně převedla dne 11.10.2013 na účet právního zástupce žalovaného Mgr. Ing. Daniela Krajčo a dne 16.10.2013 na tento účet ještě převedla rovněž úroky z prodlení, a to částku v celkové výši 233.499,50 Kč (z toho částku 230.928,50 Kč odpovídající úrokům z prodlení z částky představující náhradu mzdy a částku 2.571,- Kč odpovídající úrokům z prodlení z částky představující náhradu škody), přičemž k částce 233.499,50 Kč žalobce připojil poznámku o účelu platby, ze které vyplývá, že se v tomto případě jedná o úroky z prodlení. Žalovaný byl v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 25 C 230/2011 po celou dobu zastoupen, a to nejprve Regionálním poradenským centrem pro zaměstnance ČMKOS jednající prostřednictvím [REDAKCE] a později advokátem Mgr. Ing. Danielem Krajčo. Podáním ze dne 21.1.2013 nazvaném „Doplnění skutkových tvrzení a označením důkazů“ v uvedené právní věci žalovaný soudu mimo jiné objasnil, jakým způsobem dospěl k výpočtu jím nárokové částky. Z tohoto podání je zřejmé, že žalovaný při výpočtu vycházel ze svého průměrného hrubého měsíčního výdělku. To vyplývá rovněž z dalšího podání žalovaného ze dne 2.5.2013 v uvedené právní věci označeného jako „Bližší konkretizace skutkových tvrzení“.

Dále soud z těchto listinných důkazů zjistil, že žalovaný byl v roce 2009 ve dvou případech adresátem písemností – vyrozumění a vyřízení podnětu ke kontrole zaslaných mu Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu se sídlem v Českých Budějovicích v reakci na jím podané podněty a že v roce 2010 byl spolu s panem [REDAKCE] adresátem vyrozumění od Státního úřadu inspekce práce v reakci na jimi podanou stížnost na postup Oblastního inspektorátu práce a dále že byl v roce 2012 též adresátem a odesilatelem mailové

korrespondence vedené s tímto Státním úřadem inspekce práce. Rovněž soud zjistil, že žalobkyně prostřednictvím notářského zápisu zadokumentovala stav a obsah internetových stránek [REDAKCE]. Základní organizace odborového svazu dopravy .A.S.A s.r.o., jejímž předsedou zde byl uveden žalovaný, místopředsdou [REDAKCE] a jako člen výboru [REDAKCE]. Dále soud z provedených listinných důkazů zjistil, že žalovaný byl v letech 2011 a 2012 adresátem a odesílatelem mailové korespondence vedené se zaměstnanci žalobkyně, a to vedoucí personálního oddělení a hlavní mzdovou účetní, jejímž předmětem byla reklamace mzdových nároků ze strany žalovaného vůči žalobkyni. Dále soud zjistil, že dopisem ze dne 21.11.2013 měl být žalovaný na adrese svého bydliště žalobkyní vyzván k vrácení omylem vyplacené částky 396.295,- Kč a že tato výzva byla doručena dne 22.11.2013 rovněž AK Vavroch a partneři a dne 4.12.2013 měla být doručena rovněž žalovanému. Z dopisu právního zástupce žalobkyně ze dne 2.1.2014 soud zjistil, že ten je označen jako předžalobní výzva k vydání bezdůvodného obohacení, je adresován žalovanému a ten je opětovně vyzván k vrácení bezdůvodného obohacení 396.295,- Kč. Z přeposlané mailové zprávy ze dne 16.1.2014 soud zjistil, že původní zpráva z předchozího dne je adresována statutárnímu zástupci žalobkyně, [REDAKCE] byla odeslána z neuvedené adresy a jejím předmětem je v tomto řízení projednávání bezdůvodné obohacení na straně žalovaného spojené s invektivy.

Dále soud při jednání dne 13.11.2014 rovněž provedl výslech statutárního zástupce žalobce, a to [REDAKCE] a výslech svědka [REDAKCE] zaměstnance žalobce.

Z výpovědi statutárního zástupce soud zjistil, že podle jeho názoru je žalovaný, kterého zná asi 6 let, osobou, která si dokázala do koruny vyčíslit své mzdové nároky, které mu nebyly žalobkyní vyplaceny. Dále uvedl, že žalovaný jednal za odborovou organizaci u žalobkyně, byl jejím předsedou a inicioval kontroly u žalobkyně. Rovněž uvedl, že se žalovaný za tuto odborovou organizaci zúčastnil jednání, u kterého byly přítomny rovněž personální ředitelka a mzdová účetní. Statutární zástupce uvedl, že se domnívá, že žalovanému muselo být známo, že ty peníze, které mu byly vyplaceny, mu nepřísluší.

Z výpovědi svědka soud zjistil, že u žalobce pracuje od 1.4.2009 a od počátku roku 2010 na pozici ředitele. Se žalovaným se znovu setkal v roce 2011, kdy poznal, že ten je sečtělý, že rozumí pracovně právní problematice, že v mnoha případech, kdy reklamoval vyplacenou částku z titulu nároku na mzdu, se následně ukázalo, že má pravdu a že do současné doby některým zaměstnancům společnosti poskytuje právní podporu. Svědek rovněž uvedl, že nemá informace o tom, že by se žalovaný s někým radil, ale že nikdy neprováděl kontrolu ihned po převzetí výplatní pásky, ale vždy až následující den, ale že nikdy nepůsobil jako člověk, který si něco stáhl z internetu, ale naopak že byl tzv. v obraze. Svědek rovněž uvedl, že zaměstnanci před ním telefonovali žalovanému se žádostí o radu, že pan žalovaný má v telefonu nezaměnitelný hlas a že zaměstnanci se tím ani netajili, že se obrátí na žalovaného.

V závěru tohoto jednání soud poučil účastníky o zákonné koncentraci řízení podle ust. § 118b odst. 1 věta druhá o.s.ř. tak, že všechna tvrzení musí být uvedena a všechny důkazy musí být označeny do skončení prvního jednání ve věci. Na základě žádosti obou účastníků pak jim soud poskytl dodatečnou lhůtu k doplnění tvrzení a k označení důkazů, a to v délce 30 dnů od skončení tohoto jednání, přičemž jednání odročil na 12.1.2015.

V doplnění tvrzení a označení důkazních návrhů ze dne 15.12.2014 pak žalobce zejména upřesnil výpočet žalobního nároku, tedy jakým způsobem dospěl k žalované částce 396.295,- Kč. V této souvislosti uvedl, že pokud bylo žalovanému vyplaceno celkem 1.059.141,- Kč, z toho na náhradě mzdy 828.211,79 Kč a na úrocích z prodlení 230.928,50 Kč, pak sociální pojištění při sazbě 6,5% činí 68.845,- Kč, zdravotní pojištění při sazbě 4,5% činí 47.662,- Kč a daň z příjmu činí 279.788,- Kč, z toho záloha na daň 212.895,- Kč a solidární příspěvek 66.892,- Kč. Celkem tak na odvodech měla být žalobcem zaplacená částka 396.295,- Kč, které se domáhá po žalovaném, když čistá mzda (náhrada mzdy) měla činit 662.846,- Kč. Dále se žalobkyně vyjadřuje k nedostatku dobré víry žalovaného při přijetí neprávem vyplacené částky, v této souvislosti poukazuje na to, aby důkazy byly hodnoceny ve všech souvislostech, což zahrnuje mimo jiné i orientaci žalovaného v pracovněprávní problematice, jeho angažovanost v této oblasti, rovněž pak z učiněných podnětů, a to včetně e-mailové dokumentace. V této souvislosti odkazuje na znění předmětného ustanovení zákoníku práce, ze kterého vyplývá, že žalovaný měl z okolností předpokládat, že mu omylem vyplacená částka nenáleží. Žalobkyně zdůrazňuje, že žalovaný nebyl pouze jakousi figurkou Základní organizace Odborového svazu v dopravě, jak se snaží soudu podsunout, nýbrž hlavním mozkiem a iniciátorem všech aktivit Základní odborové organizace svazu dopravy. Byl to právě žalovaný, kdo tuto Základní organizaci Odborového svazu dopravy zakládal. Žalobce rovněž tvrdí, že bylo ve schopnostech žalovaného rozpoznat, že částka vyplacená žalobkyní dle rozsudku mu nepříslušela v plné výši. Žalovaný například dokázal vykalkulovat dlužné nedoplatky na své mzdě za rok 2007-2008, když reklamoval a přepočítával odměnu za přesčasové hodiny. Žalovaný byl schopen si rovněž přepočítat chybějící dovolenou za roky 2007-2008 ve výši 1,5 dne. Dále žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný se ve svém e-mailu ze dne 22.7.2012 adresovaném zaměstnankyni [REDAKCE] dokonce přiznal, že si provádí roční daňová zúčtování. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že nebyl pisatelem e-mailových zpráv, pak žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný posílal ze svého soukromého e-mailu zprávy v průběhu pěti let, a to v rozmezí let 2009-2013. Pokud žalovaný tvrdí, že disponuje jakýmsi záznamem o společnosti Centrum.cz o tom, že mu muselo být změněno heslo, pak se žalobkyně domnívá, že takový záznam nemůže mít žádnou vypovídající hodnotu o tom, zda žalovaný je či není pisatelem e-mailové komunikace. Ve svých soukromých e-mailech žalovaný dále často odkazuje na podněty učiněné Základní organizací Odborového svazu dopravy, jejímž byl předsedou. V drtivé většině e-mailů se pisatel mnohokrát podepisuje jako [REDAKCE]. E-mailové zprávy používají obdobný styl a referují ke stejným situacím. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provedení výslechů svědků, a to vedoucí personálního oddělení u žalobkyně, paní [REDAKCE] a hlavní účetní, paní [REDAKCE]. Pokud žalovaný ve svém vyjádření odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 18.6.2014, spis. zn. 8 Ade 17/2014, pak podle názoru žalobkyně je taková argumentace nepřipadná a naprosto mylná. Závěrem pak žalobce opětovně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.11.2013, spis. zn. 21 Cdo 1775/2013.

Žalovaný v doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů ze dne 12.12.2014 uvádí, že k dnešnímu dni mu nebyla předána výplatní páska za inkriminované období vyplacené náhrady mzdy. Pokud jde o provedené důkazy výsledky osob, pak k tomu uvádí, že od svého skončení pracovního poměru se s nimi neviděl. Pokud jde o tvrzení těchto osob, že má být právně erudovaným, a to i v oblasti účetnictví, mzdového účetnictví a pracovněprávních předpisů, pak podle jeho názoru se tato tvrzení omezují na obecnou rovinu. Žalovaný rovněž poukazuje na to, že v rámci vyplacené částky mu byla zaplacená nejen samotná mzda, ale také úroky z prodlení, náklady právního zastoupení, náklady řízení vztahující se k jeho osobě a dále rovněž nárok ze stravenek. V okamžiku převzetí financí, když podle jeho názoru jiný časový okamžik těžko

zkoumat z hlediska existence či neexistence dobré víry jeho osoby, neměl ponětí, o jakou částku, resp. z čeho složenou se vlastně jedná. Pokud jde o tvrzení, jakým způsobem byly činěny výpočty a kým byly činěny, a to v případě uplatňování jeho nároku za žalobkyni, pak navrhuje vyslechnout svojí tehdejší právní zástupkyni [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] (dnes [REDAKCE]). Žalovaný navrhuje provést výslech bývalého zaměstnance žalobkyně, pana [REDAKCE]. Dále žalovaný poukazuje na to, že v případě dosud vyslechnutých osob se jedná o vysoce postavené manažery žalobkyně, kteří mají logicky zájem na výsledku celého sporu a jsou také zainteresováni na svých výpovědích. Dále žalovaný poukazuje na listinné důkazy, které navrhuje k provedení, zejména čestná prohlášení pánů [REDAKCE] a [REDAKCE], a to v souvislosti s jednáním statutárního zástupce žalobkyně vůči těmto osobám. Dále se žalovaný vyjadřuje k dalším listinným důkazům, které navrhuje k provedení. Zdůrazňuje, že dokazování by mělo být vedeno k období převzetí financí, resp. přímo k přesně vymezenému časovému okamžiku převzetí financí, neboť toto je rozhodný okamžik z hlediska existence dobré víry přijetí finančních prostředků. Pokud jde o žalobkyni tvrzené reklamace mzdy, přesčasové hodiny, pak žalovaný uvádí, že vždy mohl reklamovat toliko například počty hodin, počty dnů dovolené, neboť vše ostatní zpracovával výpočetní systém, který sám o sobě chybu nikdy neudělá, má-li dobře zadány vstupní údaje. Pokud jde o další tvrzené výpočty, pak žalovaný tvrdí, že žádné výpočty nikdy nikomu neprováděl, takové výpočty či dopočítávání mzdy ani neovládá. Dále dokládá listinu, a to sdílení zasílané provozovateli, resp. poskytovateli internetových služeb Centrum.cz. Rovněž pak předkládá soudu k provedení důkazu plnou moc zasílanou k rukám [REDAKCE], kterého navrhuje k výslechu. Pokud jde o doručování písemností, kterými žalobkyně vyzývala žalovaného k zaplacení dlužné částky, pak trvá na tom, že tyto mu nebyly doručeny v souladu s ust. § 334 a 336 zákoníku práce.

Při odročeném jednání dne 12.1.2015 soud provedl listinné důkazy, a to žádostí o zpřístupnění e-mailové schránky, odvoláním souhlasu se zpracováním osobních údajů žalovaného, sdělením Státního úřadu inspekce práce, dopisem Odborového svazu dopravy, notářskými zápisy spis. zn. Nz 289/212, N 302/2012 a spis. zn. Nz 290/2012, N 303/2012, oba ze dne 27.8.2012, plnou mocí ze dne 21.4.2010, podacím lístkem ze dne 22.4.2010, potvrzením o výpočtu odvodů na sociální a zdravotní pojištění a základu daně zálohové a solidární, zprávou o daňové kontrole, přehledem zálohové daně, protokolem o kontrole ze strany Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice, přehledem o výši pojistného, přehledem o výši pojistného na sociální pojištění bez důchodového spoření, seznamem pojištěných, přehledem o platbě pojistného, výpisy z účtu žalobkyně, protokolem o jednání před zdejším soudem ve spis. zn. 18 C 221/2008, e-mailovou korespondencí žalovaného a sdělení o Základní organizaci Odborového svazu dopravy.

Na základě takto provedených listinných důkazů soud dále zjistil, že žalovaný se mailem ze dne 3.6.2012 měl obrátit na správce své e-mailové adresy [REDAKCE] s tím, že někdo se mu do ní měl přihlásit a změnit mu heslo. Dále soud z těchto důkazů zjistil, že dopisem ze dne 25.10.2013 žalovaný vůči žalobkyni odvolal souhlas se zpracováním svých osobních údajů a že u podpisové doložky příjemce je uvedeno jméno [REDAKCE] a datum 1.11.2013. Rovněž soud zjistil, že žalovaný byl v roce 2010 spolu s panem [REDAKCE] adresátem písemnosti od Státního úřadu inspekce práce v reakci na jimi podanou stížnost na postup Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu a že byl téhož roku adresátem dopisu Odborového svazu dopravy, a to jakožto předseda základní organizace u žalobkyně s připojenou pozvánkou na členskou schůzi. Dále soud zjistil, že [REDAKCE] a [REDAKCE] formou notářských zápisů ze srpna 2012 prohlásili, že žalovaný svůj post

v Základní organizaci Odborového svazu dopravy využíval k prosazování svých zájmů a ke svému obohacení a nikoliv k prosazování zájmů kolektivních nebo zájmů ostatních zaměstnanců. Dále soud zjistil, že žalovaný plnou mocí ze dne 21.4.2010 zmocňuje k jednání za Základní organizaci Odborového svazu dopravy u žalobkyně [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Dále soud zjistil způsob výpočtu žalobkyní nárokovaného bezdůvodného obohacení žalovaného v celkové výši 396.295,- Kč a že daňovou kontrolou provedenou u žalobkyně se zaměřením na období let 2011, 2012 a 2013 a leden až březen 2014 nebyl zjištěn nesoulad v případě osoby žalovaného jakožto poplatníka a že v jeho případě byla vypočtena a odvedena zálohová daň ve výši 279.788,- Kč. Dále soud zjistil, že kontrolou provedenou Okresní správou sociálního zabezpečení České Budějovice za období let 2011 až 2013 nebylo zjištěno pochybení u osoby žalovaného a že pojistné na sociální zabezpečení bylo za žalovaného vypočteno a odvedeno v částce 68.845,- Kč. Dále bylo zjištěno, že pojistné na zdravotní pojištění bylo za žalovaného žalobkyní vypočteno a odvedeno v částce 47.662,- Kč. Z protokolu o jednání u zdejšího soudu ze dne 26.8.2009 sp. zn. 18 C 221/2008 soud zjistil, že to byl žalovaný, kdo u žalobkyně zakládal odbory. Dále soud zjistil, že žalovaný byl v roce 2009 i v letech následujících odesílatelem mailové korespondence adresované žalobkyni, a to jak sám za sebe, tak i za Základní organizaci Odborového svazu dopravy a rovněž odesílatelem oznámení adresovaného dne 19.2.2010 Státnímu úřadu inspekce práce a Oblastnímu inspektorátu práce.

Dále soud při odročeném jednání dne 12.1.2015 provedl výsledky svědků [REDAKCE] [REDAKCE]

Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že pracuje u žalobkyně od roku 1997 na pozici hlavní mzdové účetní, že v minulosti telefonicky a mailem komunikovala se žalovaným, až do jednání soudu ho však nikdy osobně neviděla. Žalovaný své nároky uplatňoval vždy fundovaně, o zákonných odvodech se však spolu bavili naposledy někdy v roce 2006 nebo 2007, od té doby ne. Svědkyně rovněž uvedla, že výpočty zákonných odvodů jsou prováděny automaticky a nelze do nich vstoupit.

Ze svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že ta pracuje u žalobkyně od roku 2009 jako vedoucí personálního oddělení a že se žalovaným v minulosti komunikovala, ale nyní při jednání jej osobně vidí poprvé. Problematiku zákonných odvodů ale se žalovaným nikdy neprojednávala.

Z výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že ten je kamarádem žalovaného ze zaměstnání, jednou za 14 dnů spolu komunikují přes internet. Nikdy neviděl, že by žalovaný někdy někomu radil, sám se na žalovaného také nikdy neobracel a žalovaný v zaměstnání žádnými znalostmi nevynikal.

Vzhledem k tomu, že soud na základě dosud provedených důkazů neměl za prokázané, že žalovaný ve smyslu ust. § 331 zákoníku práce věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, jak žalobce tvrdil, soud na to žalobce ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. upozornil a současně jej vyzval, aby označil další důkazy k prokázání této právně významné skutečnosti. Žalobci byla na jeho žádost k označení dalších důkazů poskytnuta lhůta do 31.1.2015. Poté soud jednání odročil na 5.3.2015.

Žalobce v označení dalších důkazů ze dne 31.1.2015 soudu navrhl, aby ten při jednání provedl listinné důkazy pracovní smlouvou žalovaného ze dne 14.11.2006, ze které vyplývá, že zaměstnavatel provádí srážky ze mzdy zaměstnance v rozsahu určenému právními předpisy či rozhodnutím soudu a sražené částky pak převádí ve prospěch oprávněných osob. Dále žalobkyně navrhla soudu, aby ten při jednání provedl listinný důkaz usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 16.5.2014, stížností proti tomuto usnesení, spisem zdejšího soudu spis. zn. 18 C 221/2008, odvoláním proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 30 C 154/2010-194 ze dne 10.10.2011 a návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu ze dne 28.11.2015. Žalobce soudu rovněž navrhl provedení výsledku svědků, a to [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] vše zaměstnanců žalobce.

Při odročeném jednání dne 5.3.2015 soud provedl listinné důkazy, a to pracovní smlouvou uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnavatelem a žalovaným jako zaměstnancem dne 14.11.2006, odvoláním proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 30 C 154/2010-194 ze dne 10.10.2011, návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, dopisem [REDAKCE] [REDAKCE] a přehledem zálohové daně.

Na základě takto provedených listinných důkazů soud zjistil, že součástí pracovní smlouvy ze dne 14.11.2006 sjednané mezi účastníky je rovněž ujednání o tom, že zaměstnavatel provádí srážky ze mzdy zaměstnance v rozsahu určeném právními předpisy či rozhodnutím soudu a sražené částky pak převádí ve prospěch oprávněných osob. Z odvolání Základní organizace Odborového svazu dopravy jakožto žalované ze dne 27.11.2011 proti usnesení zdejšího soudu č.j. 30 C 154/2010-194 ze dne 10.10.2011 soud zjistil, že jeho součástí je argumentace žalované o trestné činnosti žalobkyně spočívající v okradení zdravotní pojišťovny, ČSSZ a příslušného Finančního úřadu (státu) na daních. Z návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu podaného žalovaným jakožto žalobcem u zdejšího soudu dne 28.11.2014 proti žalobkyni jakožto žalované soud zjistil, že žalovaný se tímto vůči žalobkyni domáhá zaplacení částky ve výši 6.394,10 Kč s příslušenstvím, a to z titulu dlužné mzdy za měsíc říjen 22011. Z dopisu [REDAKCE] [REDAKCE] ze dne 18.3.2010 soud zjistil, že ten se distancuje od činnosti Základní organizace Odborového svazu dopravy s tím, že tato je vedena pouze snahou žalovaného poškodit žalobkyni a její vedoucí zaměstnance. Z přehledu zálohové daně soud zjistil výši daně odvedené žalobkyní za žalovaného ve výši 279.788,- Kč.

Z výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že u žalobce pracuje od roku 2003 s přerušením v roce 2007, žalovaného v zaměstnání potkával asi 4 měsíce, než v roce 2008 skončil, že ten vždy ohledně znalosti právních předpisů se vším pomohl, když mohl, dokázal mistrně každému spočítat výplatní pásku a i svědkovi v jednom případě zkontroloval výplatní pásku, šlo o nedoplatek za nějaké zbytky hodin, ale přesně neví, o co se jednalo.

Z výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že pracuje u žalobce asi 12 let a v práci se říkalo, že když někdo potřebuje poradit, tak ať jde za [REDAKCE] [REDAKCE] Sám nikdy radit nechtěl, ale jednou si nechal přezkontrolovat výplatní pásku od žalovaného, jednalo se o nějaké noční směny, ale nevzpomíná si na dobu.

Z výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že pracuje u žalobce asi od roku 2000 a žalovaný se orientoval v pracovně právní problematice, ve dvou případech si nechal od žalovaného zkontrolovat výplatní pásku a předmětem kontroly byly i zákonné odvody.

Poté soud jednání odročil toliko za účelem vyhlášení rozhodnutí, a to na 12.3.2015, kdy rozsudkem č.j. 28 C 104/2014-270 rozhodl v odst. I. výroku tak, že co do zákonného úroku z prodlení z částky 396.295,- Kč za období od 1.12.2013 do 4.12.2013 se řízení částečně zastavuje, v odst. II. výroku žalobu ve zbývající části zamítl a v odst. III. výroku uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 182.229,- Kč.

K odvolání žalobce, který jím napadl výrok v odst. II. a III. rozsudku, Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením č.j. 19 Co 1174/2015-314 ze dne 6.8.2015 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku v odstavci II. a III. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání. V odůvodnění usnesení odvolací soud zejména uvedl, že vychází ze zjištění soudu prvního stupně o tom, že z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 17.9.2013, č.j. 25 C 230/2011-476, je zřejmé, že soud vycházel při výpočtu náhrady mzdy žalovaného z průměrného hrubého výdělku, náhrada mzdy tedy byla vypočtena z hrubé mzdy žalovaného, přičemž v odůvodnění rozhodnutí učinil soud závěr o tom, že průměrný hrubý měsíční výdělek žalovaného činil 22.443,89 Kč, a je v něm uveden i podrobný výpočet náhrady mzdy vycházející z hrubého měsíčního výdělku žalovaného. Odvolací soud poukázal rovněž na žalobu podanou ve shora uvedené věci žalovaným v procesním postavení žalobce, která vychází z jeho hrubého měsíčního výdělku. Žalovaný i podle názoru odvolacího soudu disponoval ve srovnání s ostatními zaměstnanci na srovnatelných pozicích nadprůměrnými znalostmi pracovněprávní problematiky, své nároky uplatňoval fundovaně a již v roce 2006 byl schopen se svědkyní [REDAKCE] řešit otázku zákonných odvodů. Žalovaný měl podle odvolacího soudu nepochybně vědomost o tom, že z hrubé mzdy je nutné odečíst zákonné odvody, což zaměstnavatel po dobu trvání jeho pracovního poměru také každý měsíc činil. Odvolací soud dále uvádí, že sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že pokud žalobkyně poukázala na účet právního zástupce dne 11.10.2013 částku 828.211,79 Kč, částku 12.280,- Kč a částku 179.599,- Kč, tedy celkem částku 1.020.090,79 Kč, která odpovídá zcela částce přiznané na jistinu ve výroku v odstavci I. rozsudku ze dne 17.9.2013, č.j. 25 C 230/2011-476 a nákladům řízení dle výroku III. shora uvedeného rozsudku, pak žalovaný musel předpokládat, že žalobkyně vyplatila žalovanému plnění omylem, v hrubé výši. Odvolací soud dále dodává, že bylo zcela seznatelné, že zákonné odvody ze mzdy žalovaného odečteny nebyly a že v rozsahu, v jakém byla žalobkyně povinna provést z přisouzeného plnění srážky na povinné odvody, vyplatila žalovanému plnění omylem, když podmínkou pro vrácení neprávem vyplacených částek není znalost přesné výše takto neprávem vyplacené částky, neboť postačuje vědomost žalovaného o tom, že srážky na povinné odvody nebyly provedeny. K získání bezdůvodného obohacení dochází podle názoru odvolacího soudu již okamžikem přijetí plnění, tedy dnem přijetí plnění na účet advokáta, který žalovaný jako místo k plnění pro splnění dluhu označil, a nemá žádný vliv na posouzení vědomosti žalovaného to, jakou částku advokát po odečtení nákladů na právní zastoupení přeposlal. Odvolací soud dále vyjádřil názor, že jiná je situace, pokud jde o neprávem vyplacené částky odpovídající dani ze závislé činnosti a pojistnému na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění z částky 230.928,50 Kč představující úroky z prodlení, neboť s ohledem na složitost výroku rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 17.9.2013, č.j. 25 C 230/2011-476, pokud jde o úroky z částky 828.211,79 Kč a složitost výpočtu úroků z prodlení, nelze učinit závěr o tom, že žalovaný musel předpokládat, že žalobkyně neprovedla z této částky srážky na povinné odvody a že došlo k vyplacení plnění omylem. Podle odvolacího soudu bylo tvrzení žalovaného o tom, že v době vyplacení částek neměl k dispozici rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích, uplatněno v rozporu s ust. § 118b o.s.ř., nicméně s ohledem na právní moc rozsudku ke dni 12.10.2013 a poukázání

částek dle pokynu žalovaného na účet jeho právního zástupce dne 11.10.2013 je zřejmé, že rozsudek byl ke dni připsání částek na účet advokáta žalovanému již doručen.

Dovolání žalovaného proti usnesení odvolacího soudu Nejvyšší soud usnesením č.j. 21 Cdo 5743/2015-344 ze dne 2.2.2016 odmítl s tím, že žalovanému zároveň uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení 13.600,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobkyně.

Okresní soud v Českých Budějovicích ve věci nařídil jednání na 25.4.2016, ke kterému předvolal oba účastníky řízení. Při jednání soud s ohledem na právní názor odvolacího soudu žalobce ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. vyzval k doplnění tvrzení a k označení důkazů k prokázání toho, zda žalovaný věděl nebo musel z okolností předpokládat, že poukázaná částka 230.928,50 Kč zahrnuje i zákonné srážky na povinné odvody a že žalobkyně příslušnou část této částky a v jaké konkrétní výši vyplatila žalovanému omylem, přičemž současně žalobkyni upozornil na následky nesplnění těchto procesních povinností. Za účelem doplnění tvrzení a označení důkazů soud žalobci uložil lhůtu 15 dnů od skončení jednání. Při jednání dne 25.4.2016 soud provedl další listinné důkazy, a to korespondencí vedenou mezi žalovaným a Státním úřadem bezpečnosti práce a Oblastním inspektorátem práce, odvoláním souhlasu se zpracováním osobních údajů žalovaného, usnesením Policie ČR č.j. KRPA-360588-67/TČ-2013-001176-1-PO ze dne 16.5.2014 o zahájení trestního stíhání žalovaného, stížností žalovaného proti usnesení o zahájení trestního stíhání, usnesením Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Tdo 435/2014 ze dne 4.9.2014 a protokolem o kontrole provedení Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu. Za účelem provedení dalších důkazů soud jednání odročil na 6.6.2016.

Žalobce podáním ze dne 10.5.2016, doručeném soudu dne 11.5.2016, navrhl provést důkaz žalobou žalovaného ze dne 30.6.2011, e-mailem právního zástupce žalovaného ze dne 4.11.2013, ze dne 10.10.2013, ze dne 14.10.2013 a ze dne 18.10.2013 a případně výpisem z účtu právního zástupce žalovaného.

Při odročeném jednání dne 6.6.2016 soud provedl označené listinné důkazy e-mailovou korespondencí právního zástupce žalovaného ze dne 10.10.2013, 14.10.2013 a 4.11.2013, když uvedenou žalobou již byl důkaz soudem dříve proveden. Žalovanému byla na základě jeho vyjádření k provedeným listinným důkazům a na jeho žádost poskytnuta lhůta k případnému označení důkazů zpochybňujících věrohodnost důkazních prostředků provedených na návrh žalobkyně, a to v délce 15 dnů od skončení jednání s tím, že jednání ve věci bylo odročeno na 1.8.2016.

Z e-mailu ze dne 10.10.2013 vyplývá, že právní zástupce žalovaného tímto sděluje právnímu zástupci žalobce číslo depozitního účtu advokátní kanceláře vedený u UniCredit Bank Czech Republic a.s. pro poukázání finančních prostředků s tím, že žalovaný vyslovil s tímto způsobem úhrady jistiny, zákonného úroku z prodlení a nákladů právního zastoupení souhlas.

Z e-mailu ze dne 14.10.2013 vyplývá, že tímto právní zástupce žalovaného potvrzuje právnímu zástupci žalobce přijetí finančních prostředků na depozitní účet, a to ve výši 828.211,79 Kč, 179.599,- Kč a 12.280,- Kč dne 11.10.2013.

Z e-mailu ze dne 18.10.2013 vyplývá, že tímto právní zástupce žalovaného potvrzuje právnímu zástupci žalobce přijetí finančních prostředků na depozitní účet, a to ve výši 233.499,50 Kč dne 16.10.2013.

Z e-mailu ze dne 4.11.2013 vyplývá, že tímto právní zástupce žalovaného sděluje právnímu zástupci žalobce, že dle informací, které má od klienta, tomu vyšel výpočet úroku z prodlení na částku 234.151,- Kč, když tento výpočet nezahrnuje ony stravenky á 40,- Kč a zákonný úrok z prodlení z těchto plynoucích, z toho důvodu žádá o předložení písemného výpočtu úroku z prodlení pro porovnání s výpočtem svého klienta a případně výpočtem provedeným advokátní kanceláří. Pro případ, že by předložení písemného výpočtu nebylo možné, právní zástupce žalovaného současně sděluje, že je klientem zmocněn vést výkon rozhodnutí za účelem vymožení rozdílu mezi žalobcem vyplacenou částkou 233.499,50 Kč a částkou, která vyšla klientovi v jeho výpočtu.

Podáním ze dne 20.6.2016 žalovaný soudu sdělil, že navrhuje provést důkaz výsledkem svědka [REDAKCE] [REDAKCE] staršího, svého otce, přičemž k návrhu žalobce na provedení důkazu výpisem z účtu právního zástupce žalovaného vyslovil nesouhlas s odkazem na povinnost mlčenlivosti svého právního zástupce ve vztahu k těmto údajům.

Žalobce podáním ze dne 27.7.2016 označil důkaz navržený žalovaným za nezpůsobilý prokázat jeho tvrzení s tím, že toto tvrzení je navíc nepravdivé a účelové.

Při jednání dne 1.8.2016 soud provedl důkaz výsledkem svědka [REDAKCE] [REDAKCE] staršího, ze kterého zejména zjistil, že jeho zemřelý bratr [REDAKCE] měl znát účetního či účetní, u které si žalovaný v minulosti, pokud potřeboval, nechával prostřednictvím svého strýce a případně i prostřednictvím svědka kontrolovat mzdu. Jméno účetní svědek nesdělil s tím, že jej nezná a žádné další údaje o ní také ne. Svědek uvedl, že si nepamatuje, v jakém roce účetní mzdu žalovanému kontrolovala. Svému synovi tuto službu nabídl, když spolu rozebírali rodinné záležitosti, jak se však o tom, že jeho bratr zná účetní, dověděl, svědek soudu vysvětlit neuměl. K tomu, v jakém formátu a v jaké podobě předával synovy podklady svému bratrovi pro účetní, uvedl, že si již nepamatuje. Rovněž sdělil, že bratr zemřel v lednu 2014, že konci svého života měl zdravotní problémy, ty požadavky od syna už v té době moc nebyly a neví, kdy byl nějaký naposledy, zda rok, půl roku či pár měsíců před jeho úmrtím.

Podle ust. § 331 zákoníku práce vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, a to do tří let ode dne jejich výplaty.

Povinnost vydat bezdůvodné obohacení je výrazně modifikována ve prospěch zaměstnance v případě, že má zaměstnanec vrátit neprávem vyplacené částky. Přijal-li zaměstnanec peněžitě plnění (mzdu, náhradu škody, cestovní náhrady apod.) bez právního důvodu, z právního důvodu, který odpadl, nebo z neplatného právního úkonu, je povinen takto získané bezdůvodné obohacení svému zaměstnavateli vydat jen tehdy, jestliže věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené. To, zda zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, je věcí konkrétního posouzení každého případu; rozhodné skutečnosti přitom prokazuje zaměstnavatel (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.11.2013 spis. zn. 21 Cdo 1775/2013).

Soud se neztotožnil s právním názorem žalovaného, který ve svém vyjádření ze dne 22.5.2014 k žalobě odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR spis. zn. 21 Cdo 2113/2001, neboť má za to, že v projednávané věci se jedná o odlišný skutkový stav oproti věci judikované, neboť v té nedisponoval zaměstnavatel dvěma samostatnými nároky, jako tomu je v této věci, kdy podle názoru soudu je na zvážení žalobkyně, zda se bude domáhat vůči žalovanému zaplacení omylem mu vyplacené částky z titulu bezdůvodného obohacení podle ust. § 331 zákoníku práce, anebo zda se bude domáhat zaplacení náhrady škody vůči zaměstnanci, na jehož pokyn byla předmětná částka žalovanému žalobkyní omylem vyplacena.

Na základě shodných tvrzení účastníků i provedenými listinnými důkazy bylo v dané věci nade vší pochybnost prokázáno, že částka v celkové výši 1.253.590,30 Kč přiznaná žalovanému vůči žalobkyni rozsudkem zdejšího soudu č.j. 25 C 230/2011-476 ze dne 17.9.2013, a to z důvodu náhrady mzdy a s ní souvisejících dalších plnění v souvislosti s rozsudkem zdejšího soudu č.j. 18 C 221/2008-508 ze dne 6.4.2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 8 Co 1523/2011-556 ze dne 22.9.2011, byla žalobkyní vyplacena na účet právního zástupce žalovaného, a to ve dnech 11.10.2013 a 16.10.2013, když dne 11.10.2013 byly na účet právního zástupce žalovaného poukázány částky ve výši 828.211,79 Kč, 12.280,- Kč a 179.599,- Kč a dne 16.10.2013 částka 233.499,50 Kč s poznámkou o účelu platby, že se jedná v tomto případě o úrok z prodlení z náhrady mzdy, pokud tato poznámka byla určena i příjemci platby, což tvrzeno ani prokazováno nebylo.

Soud má rovněž za prokázané, že žalobkyně na účet právního zástupce žalovaného vyplatila náhradu mzdy spolu s příslušenstvím včetně částky odpovídající dani ze závislé činnosti a pojistnému na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění z částky 828.211,79 Kč a z částky 230.928, 50 Kč, tedy včetně žalované částky 396.295,- Kč.

Na základě provedených listinných důkazů vzal soud také za prokázané, že částka odpovídající dani ze závislé činnosti a pojistnému na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění z částek 828.211,79 Kč a 230.928,50 Kč, vyplacených žalobkyní na účet právního zástupce žalovaného, činí dohromady částku 396.295,- Kč, z toho daň z příjmů činí 279.788,- Kč, sociální pojištění činí 68.845,- Kč a zdravotní pojištění činí 47.662,- Kč.

Soud má rovněž na základě provedených listinných důkazů za prokázané, že žalovaný věděl nebo musel předpokládat, že náhrada mzdy mu byla rozsudkem zdejšího soudu č.j. 25 C 230/2011-476 ze dne 17.9.2013 přiznána ve výši průměrné hrubé mzdy, neboť to vyplývá jak z odůvodnění citovaného rozsudku, tak i ze žaloby podané tehdy žalovaným, na základě které bylo citovaným rozsudkem rozhodnuto, ostatně to vyplývá i z rozšíření této žaloby a rovněž z konkretizace výpočtu žalované náhrady mzdy, ve kterých je opakovaně argumentováno průměrnou hrubou mzdou žalovaného.

Z výpovědi statutárního zástupce žalobce a svědků [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] jakož i z listinných důkazů provedených mailovou korespondencí mezi žalobcem a žalovaným vzal soud za prokázané, že úroveň znalostí žalovaného o pracovně právní problematice a mzdové agendě je v porovnání s jinými zaměstnanci zastávajícími u žalobce srovnatelné pracovní pozice nepochybně nadstandardní a nikoliv obvyklá. Soud neuvěřil výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] když tvrdil, že žalovaný v zaměstnání žádnými znalostmi nevynikal. Výpověď tohoto svědka v tomto bodě

nekorespondovala s ostatními provedenými důkazy a soud vzal v potaz i to, že svědek je v přátelském vztahu k žalovanému.

Z výpovědi statutárního zástupce žalobce a svědků vyslechnutých na návrh žalobce však soud neměl za prokázané, že znalosti žalovaného dosahují či dosahovaly takové úrovně, aby byl schopen z průměrné hrubé mzdy určit odpovídající čistou mzdu, resp. částky představující výši zákonných odvodů. Soud sice výpovědi těchto osob hodnotil v kontextu ostatních důkazů, zejména podáních žalovaného v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 25 C 230/2011, avšak z žádného důkazu nevyplynulo, že by žalovaný předmětné výpočty průměrné hrubé mzdy prováděl osobně. Při hodnocení výpovědi statutárního zástupce soud nemohl nevzít v úvahu zájem této osoby na výsledku sporu, jakož i to, že [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] nevypovídal zcela pravdivě, jak později vyplynulo z výpovědi svědků [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE].

Výpovědi svědků [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] ani [REDAKCE] [REDAKCE] nepůsobily přesvědčivě, když všichni jmenovaní zcela shodně vypověděli, že žalovaný byl schopen každému s pomocí tužky a papíru zkontrolovat výplatní pásku, a to včetně zákonných odvodů, jak jmenovaní opět shodně zdůrazňovali. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] však soud již dříve zjistil, že zákonné odvody byly počítány automaticky a do tohoto výpočtu, s výjimkou zadání vstupních dat, nebylo možné nijak zasáhnout. Jmenovaná svědkyně navíc uvedla, že se žalovaným problematiku zákonných odvodů projednávala v roce 2006 nebo 2007, od té doby již ne a bližší podrobnosti tehdejší komunikace se žalovaným na toto téma soudu nijak neosvětlila. Soud se domnívá, že pokud u žalobkyně působil zaměstnanec, který byl nejvíce povolán k tomu, aby se žalovaným o problematice zákonných odvodů nějakým způsobem diskutoval, pak to ze své pozice mohla být právě hlavní mzdová účetní. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] sice vypověděla, že znalosti žalovaného byly nadprůměrné, zároveň však soudu sdělila, že o zákonných odvodech s ním nikdy nehovořila. Z výpovědi vyslechnutých osob tak soud, a to ani v kontextu ostatních provedených důkazů, nedospěl k jednoznačnému závěru, zda žalovaný v říjnu 2013 disponoval znalostmi o způsobu výpočtu správné výše zákonných odvodů.

Jestliže odvolací soud v odůvodnění svého usnesení, kterým zrušil rozsudek soudu prvního stupně, konstatoval, že sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že pokud žalobkyně poukázala na účet právního zástupce dne 11.10.2013 částku 828.211,79 Kč, částku 12.280,- Kč a částku 179.599,- Kč, tedy celkem částku 1.020.090,79 Kč, která odpovídá zcela částce přiznané na jistinu ve výroku v odstavci I. rozsudku ze dne 17.9.2013, č.j. 25 C 230/2011-476 a nákladům řízení dle výroku III. shora uvedeného rozsudku, pak žalovaný musel předpokládat, že žalobkyně vyplatila žalovanému plnění omylem, v hrubé výši, pak je nutné zdůraznit, že soud prvního stupně k takovému závěru na základě provedených důkazů nikdy nedospěl, a proto jej v odůvodnění svého rozhodnutí ani takto neuvedl.

Za situace, kdy však odvolací soud svůj právní názor dále rozvedl tak, že bylo zcela seznatelné, že zákonné odvody ze mzdy žalovaného odečteny nebyly a že v rozsahu, v jakém byla žalobkyně povinna provést z přisouzeného plnění srážky na povinné odvody, vyplatila žalovanému plnění omylem, když podmínkou pro vrácení neprávem vyplacených částek není znalost přesné výše takto neprávem vyplacené částky, neboť postačuje vědomost žalovaného o tom, že srážky na povinné odvody nebyly provedeny, přičemž k získání bezdůvodného obohacení dochází podle názoru odvolacího soudu již okamžikem přijetí plnění, tedy dnem přijetí plnění na účet advokáta, který žalovaný jako místo k plnění pro splnění dluhu označil, a nemá žádný vliv na posouzení vědomosti žalovaného to, jakou částku advokát po odečtení

nákladů na právní zastoupení přeposlal, je soud prvního stupně tímto právním názorem odvolacího soudu ve smyslu ust. § 226 odst. 1 o.s.ř. vázán.

Z výrokové části rozsudku zdejšího soudu č.j. 25 C 230/2011-476 ze dne 17.9.2013 vyplývá, že náhrada mzdy byla žalovanému přiznána rovněž se zákonným úrokem z prodlení, který zde však byl specifikován pouze tak, že jeho výše odpovídá repo sazbě stanovené Českou národní bankou platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, ve kterém trvalo, trvá a bude trvat prodlení žalované, zvýšené o 7% bodů, aniž by však takto určená výše zákonného úroku z prodlení byla v rozsudku jakkoliv přesněji vyčíslena, a to například uvedením přesné výše repo sazby v tom kterém pololetí trvání prodlení žalované. Za situace, kdy ke dni vyhlášení tohoto rozsudku trvalo prodlení žalované se zaplacením náhrady mzdy za období roku 2008 i více než pět let, je výpočet přesné výše zákonného úroku z prodlení z takto přiznané náhrady mzdy pro osobu neznající přesnou výši repo sazby a nedisponující znalostí o způsobu výpočtu zákonného úroku z prodlení velmi nesnadné, když ne téměř nemožné. Situace žalovaného coby zaměstnance žalobkyně při kontrole správnosti vyplacené náhrady mzdy a jejího příslušenství je o to složitější, že v citovaném rozsudku není nikde jakýmkoliv způsobem konkretizována výše předmětných zákonných odvodů, a to jak u jistiny přiznané náhrady mzdy, tak i u zákonného úroku z prodlení z takto přiznané jistiny náhrady mzdy. Podstatnou okolností, která byla rovněž prokázána, v této souvislosti také je, že žalovaný dosud nedisponuje výplatní páskou o takto vyplacené náhradě mzdy a jejího příslušenství v podobě zákonného úroku z prodlení. To, zda si měl žalovaný výplatní pásku u žalobkyně sám vyzvednout, nemění nic na skutečnosti, že s ní dosud nebyl seznámen.

Na základě e-mailu právního zástupce žalovaného ze dne 4.11.2013 však má soud za prokázané, že žalovaný byl schopen zákonný úrok z prodlení z přiznané náhrady mzdy spočítat. Z tohoto důkazu nevyplývá, že by výpočet zákonného úroku z prodlení, jehož výsledek nekorespondoval s částkou poukázanou žalobcem, provedl současný právní zástupce žalovaného a nevyplývá z něj ani to, že by tento výpočet provedl předchozí právní zástupce žalovaného. Ani sám žalovaný nic takového posléze netvrdil, uvedl, že jej měla počítat třetí osoba, a to známý či známá účetní jeho strýce. Ze svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] staršího nevyplývá, že by žalovanému právě výši zákonného úroku z prodlení tehdy vypočítala jiná osoba, jak ten soudu tvrdil. Z výpovědi tohoto svědka ani nevyplývá, kdy naposledy vlastně měl údajný známý účetní či známá účetní jeho bratra pro žalovaného nějaké výpočty provádět. Soud výpovědi jmenovaného svědka neuvěřil, protože ten nebyl schopen soudu objasnit, v jakém formátu a v jaké podobě předával svému bratrovi podklady od žalovaného pro účetního či účetní, dokonce pak ani to, jakým způsobem se měl dovědět o možnosti nechat pro syna přepočítávat mzdovou agendu prostřednictvím takové osoby, se kterou se měl znát jen jeho bratr. Soudu se pak nejeví věrohodné právě ani tvrzení svědka o tom, že nikdo jiný než jeho bratr s účetním či účetní v kontaktu nebyl a že nikdo jiný o té osobě žádné bližší údaje neví, dokonce pak ani to, zda se jednalo o muže či o ženu. Žalovaný navíc až dosud během řízení nikdy netvrdil, že mu mzdovou agendu měla počítat osoba, se kterou se znal jeho strýc. Žalovaný skutečně po celou dobu řízení tvrdil, že nebylo v jeho schopnostech mzdovou agendu počítat, že tyto výpočty pro něj vždy zajišťovaly jiné osoby, avšak v této souvislosti tvrdil, že se jednalo o jeho současného a předchozího právního zástupce. Teprve po provedení důkazu e-mailem ze dne 4.11.2013 žalovaný přednesl zcela nové tvrzení o tom, že výpočet zákonného úroku z prodlení (a nejen ten) měl provádět známý či známá jeho strýce. Vzhledem k obsahu výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] staršího však má soud toto tvrzení žalovaného za nepravdivé a účelové. Důkaz provedený na návrh žalovaného tedy žádným způsobem

věrohodnost důkazního prostředku provedeného e-mailem ze dne 4.11.2013 nezpochybnil a soud má na základě tohoto důkazu ve spojení s dalšími důkazy, kterými již bylo prokázáno, že žalovaný se v pracovně právních předpisech a mzdové agendě orientoval oproti jiným zaměstnancům na srovnatelných pracovních pozicích nepoměrně lépe, za to, že bylo ve schopnostech žalovaného výši zákonného úroku z prodlení z přiznané jistiny vypočítat a že žalovaný si případnou správnost částky poukázané mu žalobcem na zákonném úroku z prodlení také sám svým výpočtem zkontroloval.

Soud prvního stupně již dříve dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že žalovaný věděl nebo alespoň musel předpokládat, že mu náhrada mzdy byla soudem přiznána včetně povinných zákonných odvodů. Za situace, kdy pro žalovaného muselo být dle právního názoru odvolacího soudu seznatelné, že zákonné odvody z náhrady mzdy ve výši 828.211,79 Kč odečteny nebyly a že v rozsahu, v jakém byla žalobkyně povinna provést z přisouzeného plnění srážky na povinné odvody, vyplatila žalovanému plnění omylem, pak vzhledem k tomu, že žalovaný byl schopen spočítat a také sám spočítal výši přisouzeného zákonného úroku z prodlení, musel v okamžiku vzniku bezdůvodného obohacení vědět rovněž to, že ani z částky 230.928,50 Kč poukázané na zákonném úroku z prodlení povinné odvody odečteny nebyly a že v rozsahu, v jakém byla žalobkyně povinna provést z přisouzeného zákonného úroku z prodlení srážky na povinné odvody, i zde vyplatila žalovanému plnění omylem. Jak již bylo shora zmíněno, odvolací soud vyjádřil právní názor, že k bezdůvodnému obohacení žalovaného došlo již v okamžiku přijetí plnění na depozitní účet jeho právního zástupce, který žalovaný označil žalobci jako místo k zaplacení plnění, a že je právně zcela bezvýznamné, zda a jakou částku poté právní zástupce žalovanému přeposlal na jeho účet. Jak již bylo shora rovněž uvedeno, podmínkou pro vrácení neprávem vyplacených částek není znalost přesné výše takto neprávem vyplacené částky, neboť postačuje vědomost žalovaného o tom, že srážky na povinné odvody nebyly provedeny. Celková částka žalobcem žalovanému na náhradě mzdy a na úrocích z prodlení vyplacená činila 1.059.141,- Kč. Výše sociálního pojištění z této částky činila 68.845,- Kč, výše zdravotního pojištění činila 47.662,- Kč, výše zálohy na daň z příjmů činila 212.895,- Kč a výše solidárního příspěvku činila 66.892,- Kč.

Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že žalobcem byla žalovanému částka 396.295,- Kč vyplacena omylem a že současně bylo prokázáno, že žalovaný s ohledem na své nadprůměrně dobré znalosti pracovně právních předpisů, mzdové agendy a početní schopnosti musel vědět, že jde o plnění omylem vyplacené, soud žalobě vyhověl a žalovanému uložil takto poskytnuté plnění žalobci vrátit. S ohledem na to, že poštovní doručenkou bylo současně prokázáno, že žalovaný převzal výzvu žalobce ze dne 21.11.2013 k vydání bezdůvodného obohacení osobně dne 4.12.2013, přiznal soud žalobci v souladu s jeho návrhem rovněž právo na zaplacení úroku z prodlení z částky 396.295,- Kč za období od 5.12.2013 do zaplacení, a to v zákonné výši 8,05 % ročně.

Vzhledem k tomu, že provedené důkazy představovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci, soud ostatní návrhy žalovaného na provedení dalších důkazů, a to úmrtním listem zemřelého strýce žalovaného, [REDAKCE] a výsledkem svědka [REDAKCE] [REDAKCE] dříve [REDAKCE] pro nadbytečnost zamítl.

Zákonná úprava nepodmiňuje přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalobci doručením výzvy k plnění žalovanému, ale jejím zasláním žalovanému nejméně ve lhůtě 7 dnů před podáním návrhu na zahájení řízení, a to na adresu pro doručování, případně na poslední známou

adresu. Případný argument žalovaného o tom, že mu předžalobní výzva ze dne 2.1.2014 nebyla doručována do vlastních rukou, tak nemá v ust. § 142a o.s.ř. oporu. Navíc za situace, kdy žalovaný i poté, kdy mu byla doručena žaloba a kdy nárok žalobce, který je proti němu touto žalobou uplatňován, nadále v celém rozsahu činí sporným a ani zčásti neuznává, je s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu vztahující se k ust. § 142a o.s.ř. pro posouzení otázky náhrady nákladů řízení již právně zcela bezvýznamné, zda byla žalovanému předžalobní upomínka vůbec zaslána.

Výrok o náhradě nákladů řízení je pak odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterého soud plně úspěšnému žalobci (tzn. plně úspěšnému co do jistiny, když k příslušenství, pro jehož část vzal žalobce žalobu částečně zpět a zavinil tak částečné zastavení řízení, se v tomto směru nepřihlíží) přiznal vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů tohoto řízení, a to ve výši dvou zaplacených soudních poplatků po 19.815,- Kč, celkem **39.630,- Kč**, odměny za právní zastoupení advokátem podle ust. § 8 odst. 1, § 7 bodu 6 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, po 9.900,- Kč za jeden úkon právní služby, celkem ve výši **292.050,- Kč** za 29,5 úkonu právní služby (příprava a převzetí zastoupení včetně první porady s klientem ze dne 20.3.2014 – 1 úkon, sepis žaloby ze dne 24.3.2014 – 1 úkon, porada s klientem ze dne 2.6.2014 – 1 úkon, sepis repliky ze dne 13.6.2014 – 1 úkon, porada s klientem ze dne 10.11.2014 – 1 úkon, účast na jednání soudu ze dne 13.11.2014 – 2 úkony, porada s klientem dne 3.12.2014 – 1 úkon, doplnění tvrzení a označení důkazů ze dne 15.12.2014 – 1 úkon, účast na jednání soudu ze dne 12.1.2015 – 3 úkony, porada s klientem ze dne 15.1.2015 – 1 úkon, sepis návrhu na doplnění dokazování ze dne 31.1.2015 – 1 úkon, porada s klientem ze dne 26.2.2015 – 1 úkon, účast na jednání před soudem ze dne 5.3.2015 – 2 úkony, sepis závěrečného návrhu ze dne 11.3.2015 – 1 úkon, účast na vyhlášení rozhodnutí ze dne 12.3.2015 – ½ úkonu, porada s klientem ze dne 20.4.2015 – 1 úkon, sepis odvolání ze dne 28.4.2015 – 1 úkon, porada s klientem ze dne 19.4.2016 – 1 úkon, účast na jednání soudu ze dne 25.4.2016 – 1 úkon, porada s klientem ze dne 4.5.2016 – 1 úkon, sepis návrhu na doplnění dokazování ze dne 10.5.2016 – 1 úkon, účast na jednání soudu ze dne 6.6.2016 – 1 úkon, porada s klientem ze dne 25.7.2016 – 1 úkon, vyjádření k návrhu žalovaného ze dne 27.7.2016 – 1 úkon a účast na jednání soudu ze dne 1.8.2016 – 2 úkony), dále paušální náhrady hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhl. po 300,- Kč za jeden úkon právní služby, celkem ve výši **9.000,- Kč** za 30 úkonů právní služby, dále náhrady cestovních výdajů podle ust. § 13 odst. 1 citované vyhlášky v celkové výši **28.392,35 Kč** (osobním motorovým vozidlem tov. zn. VW Passat, RZ [redacted] s kombinovanou spotřebou 5,6 l motorové nafty na 100 km, při vyhláškové ceně motorové nafty 36,- Kč za 1 litr v roce 2014, 36,10 Kč za 1 litr v roce 2015 a 29,50 Kč za 1 litr v roce 2016 a paušální náhradě za opotřebení vozidla ve výši 3,70 Kč za 1 km v roce 2014 a v roce 2015 a 3,80 Kč za 1 km v roce 2016, vždy z Prahy do Českých Budějovic a zpět, a to ve dnech 20.3.2014 v délce 292 km, 2.6.2014 v délce 292 km, 10.11.2014 v délce 292 km, 13.11.2014 v délce 304 km, 3.12.2014 v délce 292 km, 12.1.2015 v délce 304 km, 15.1.2015 v délce 292 km, 26.2.2015 v délce 292 km, 5.3.2015 v délce 304 km, 12.3.2015 v délce 304 km, 20.4.2015 v délce 292 km, 19.4.2016 v délce 292 km, 25.4.2016 v délce 304 km, 4.5.2016 v délce 292 km, 6.6.2016 v délce 304 km, 25.7.2016 v délce 292 km a 1.8.2016 v délce 304 km), náhrady za promeškaný čas podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 citované vyhlášky po 100,- Kč za každou započatou půlhodinu, celkem ve výši **12.600,- Kč** (z toho dne 20.3.2014 ve výši 700,- Kč, dne 2.6.2014 ve výši 700,- Kč, dne 10.11.2014 ve výši 700,- Kč, dne 13.11.2014 ve výši 800,- Kč, dne 3.12.2014 ve výši 700,- Kč, dne 12.1.2015 ve výši 800,- Kč, dne 15.1.2015 ve výši 700,- Kč, dne 26.2.2015 ve výši 700,- Kč, dne 5.3.2015 ve výši 800,- Kč, dne 12.3.2015 ve výši 800,- Kč, dne 20.4.2015 ve výši 700,- Kč, dne 19.4.2016 ve výši 700,- Kč, dne

25.4.2016 ve výši 800,- Kč, dne 4.5.2016 ve výši 700,- Kč, dne 6.6.2016 ve výši 800,- Kč, dne 25.7.2016 ve výši 700,- Kč a dne 1.8.2016 ve výši 800,- Kč), podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. bylo z takto přiznané odměny a náhrady hotových výdajů přiznáno žalobci vůči žalovanému 21% DPH, celkem tak bylo žalobci vůči žalovanému na náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem přiznáno **453.501,24 Kč** včetně 21% DPH.

Lhůta k plnění byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů tohoto řízení k rukám právního zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze do 15 dnů od jeho doručení podat odvolání ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný navrhnout soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Okresní soud v Českých Budějovicích dne 1. 8. 2016

JUDr. Eduard Levý v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Jindrová